

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně:

REMA PV Systém, a.s., IČO: 29127009
se sídlem Praha 4, Antala Staška 510/38
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Sequensem
se sídlem Praha 1, Jungmannova 745/24

proti

žalovanému:

Ministerstvo životního prostředí
se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2017, č.j. 2365/500/15, 75904/ENV/15,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 27. 11. 2017, č. j. 2365/500/15 75904/ENV/15, a rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 26. 8. 2015, č. j. ČIŽP/41/OOH/SR01/1417347.003/15/PIS, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 19 456 Kč, a to do rukou právního zástupce žalobkyně JUDr. Tomáše Sequense, advokáta.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2017, č. j. 2365/500/15 75904/ENV/15 (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

„napadené rozhodnutí“), včetně jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 26. 8. 2015, č. j. ČIŽP/41/OOH/SR01/1417347.003/15/PIS.

2. Ve znění napadeného rozhodnutí byla žalobkyni dle § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech (dále jen „zákon o odpadech“) uložena pokuta ve výši 80 000 Kč za porušení § 37p odst. 2 zákona o odpadech ve spojení s § 37p odst. 4 tohoto zákona, čehož se žalobkyně dopustila tím, že prostřednictvím uzavřené smlouvy o zajištění plnění povinností provozovatele solární elektrárny při nakládání s elektroodpadem ze solárních panelů č. RPVPOR_02329 ze dne 30. 6. 2013, uzavřené se společností KEPÁK GROUP, a.s., IČO: 499 69 871, se sídlem Sička 443, 664 11 Zbýšov (dále jen „společnost KEPÁK“), v období počínaje uzavřením této smlouvy až do 10. 12. 2014 nesplnila povinnosti stanovit příspěvky na předání ke zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů ve stanovené minimální výši, upravené vyhláškou č. 352/2005 Sb., o podrobnostech nakládání s elektrozařízeními a elektroodpady a o bližších podmínkách financování nakládání s nimi (vyhláška o nakládání s elektrozařízeními a elektroodpady), (dále jen „vyhláška o elektroodpadech“).

II. Obsah žaloby

3. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítala vady výroku rozhodnutí. Uvedla, že v podaném odvolání brojila proti nedostatečné identifikaci skutku v prvostupňovém rozhodnutí. Žalovaný námítce žalobkyně přisvědčil a změnil výrok rozhodnutí tak, že doplnil identifikaci skutku na základě nově opatřených důkazů. Namítala, že uvedeným postupem žalovaný porušil zásadu obžalovací, zásadu dvojinstančnosti řízení a zásadu právní jistoty, neboť žalobkyni bylo odejmuto právo účinně se bránit, když jí nebyly úvahy žalovaného známy.
4. Tvrdila, že se žalovaný dopustil vad výroku spočívajících v rozporu výroku s právními předpisy a v rozporu výroku napadeného rozhodnutí s jeho odůvodněním. Dle žalobkyně žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí nevymezil místo spáchání skutku a dobu spáchání skutku ohraničil časovým rozmezím od uzavření smluv se společností KEPÁK ze dne 30. 6. 2013 až do 10. 12. 2014. Ve vztahu ke stanovení doby spáchání skutku poukazovala žalobkyně na zásadu „*nullum crimen, nulla poena sine lege*“ a § 37p odst. 2 věta druhá zákona o odpadech. Namítala, že pokud je zákonná povinnost stanovit příspěvky na předání ke zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů dle § 37p odst. 2 zákona o odpadech stanovena počínaje 1. 1. 2014, nemohla se žalobkyně závadného jednání dopustit již od 30. 6. 2013. Navíc, je-li v zákoně stanovena roční periodicitu, nemohla se žalobkyně dopustit vytýkaného jednání formou trvajících deliktů, nýbrž výhradně jednorázovým jednáním. Dále tvrdila, že pokud povinnost zajistit financování předání ke zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů stíhá dle § 37p odst. 2 zákona o odpadech provozovatele solární elektrárny, nemůže být porušení této povinnosti kladeno k tíži žalobkyni. Nadto skutková podstata přestupku dle § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech neobsahuje jednání popsané jako neplnění zajištění financování, neboť činnost žalobkyně označená jako „*zajištění financování*“ neodpovídá pojmu „*nakládání*“.
5. Žalobkyně měla rovněž za to, že se nemohla dopustit závadného jednání pouhým uzavřením smlouvy se společností KEPÁK. Uvedla, že žalovaný de facto přičítá žalobkyni k tíži skutečný postup při výpočtu finančního příspěvku, čímž zcela pomíjí zásadu, že trest

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

je možné ukládat pouze za skutky, jejichž spáchání se účastníkovi řízení klade za vinu podle výroku rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalobkyně je sankcionována nikoli za samotné uzavření smlouvy, ale za stanovení výpočtu příspěvků v praxi. Žalovaný provádí v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí vlastní výpočty, které následně porovnává s údajem obsaženým v roční zprávě žalobkyně o plnění povinnosti zpětného odběru a odděleného sběru elektrozařízení a elektroodpadu za vykazovaný rok 2014, přičemž výpočet vychází z údajů o celkovém počtu panelů a jejich hmotnosti. Počet panelů pro účely tohoto výpočtu pak žalovaný stanovil orientačně, ke hmotnosti panelů žalovaný uvedl, že „z relevantních veřejně dostupných zdrojů ministerstvo dále opatřilo relevantní podklady“. Žalovaný tak dospěl k závěru o naplnění materiální stránky spáchaného deliktu výpočtem na základě orientačního určení počtu panelů vynásobeným hmotností panelů zjištěnou způsobem výše uvedeným. Tyto závěry dle žalobkyně nemohou být dostatečnou oporou zjištěného skutkového stavu. Žalobkyně dále popírala počet i hmotnost panelů předmětné fotovoltaické elektrárny, ze kterých žalovaný ve svých výpočtech vycházel. Rovněž rozporovala mechanismu ustanovení finančních prostředků, přičemž poukázala na to, že doklady, kterými byla výše příspěvku stanovena, žalovaný pro údajnou nadbytečnost v rámci dokazování zamítl.

6. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítala vady řízení. Tvrdila, že v řízení před žalovaným došlo k zásadnímu porušení zákonem stanovených pravidel dokazování uvedených v § 51 odst. 2 a § 53 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a že napadené rozhodnutí spočívá na výsledku řízení, k němuž neměla možnost se vyjádřit. Uvedla, že žádná z listin dokládajících její deliktní jednání nebyla čtena k důkazu při ústním jednání ani mimo něj, resp. nebyly naplněny zákonné požadavky stanovené pro provádění důkazu mimo ústní jednání, tj. vyrozumění účastníků a učinění záznamu ve spisu, dále ze skutečnosti, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí na základě podkladů pořízených během odvolacího řízení, aniž by vlastně řádně provedl celé „své“ důkazní řízení a žalobkyni umožnil se k těmto podkladům vyjádřit (neboť její odůvodněnou žádost o prodloužení lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí zamítl, o čemž se žalobkyně dozvěděla až spolu s doručením napadeného rozhodnutí). Žalovaný navíc neprovedl důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností navržených žalobkyní, a to konkrétně podklady, kterými žalobkyně stanovila společnosti KEPÁK výši příspěvku. Žalobkyně byla toho názoru, že se porušení § 37p odst. 2 zákona o odpadech nemohla dopustit pouhou textací smlouvy údajně rozpornou s podzákonným právním předpisem, který nebyl v době jednání o uzavření smluv účinný ani platný. Mimo to, smlouva umožňuje, aby byl příspěvek stanoven dle mechanismu, který bude uveden v prováděcím právním předpise.
7. Žalovaný dle žalobkyně rovněž v řízení porušil právo na slyšení žalobkyně, když jí stanovil nepřiměřeně krátkou lhůtu k vyjádření se k podkladům v délce patnácti dnů a její následnou žádost o prodloužení lhůty zamítl, přičemž toto zamítavé rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno až spolu s napadeným rozhodnutím, a bylo žalovaným odůvodněno tak, že podklad, který byl nově v odvolacím řízení opatřen, byl žalobkyni znám, a tedy byla poskytnutá lhůta dostačující. Namítala, že prostřednictvím procesního institutu zakotveného v § 36 odst. 3 správního řádu má být účastník řízení seznámen nejen s podklady rozhodnutí, ale i důvody rozhodnutí, přičemž není podstatné, zda je účastníkovi řízení daný podklad znám či nikoli, nýbrž to, že má možnost svou argumentací případně ovlivnit důvody, pro které správní orgán hodlá na základě opatřených podkladů v rámci odvolacího řízení rozhodnout. Svým formálním přístupem

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

žalovaný právo žalobkyně na vyjádření se k věci a slyšení zcela vyprázdnil a realizaci práva na vyjádření se k podkladům rozhodnutí ztotožnil se znalostí důkazů ze strany žalobkyně.

8. Ve třetím žalobním bodu žalobkyně namítala nesprávné právní posouzení věci. Uvedla, že žalovaný na základě zmocňovacího ustanovení § 37p odst. 4 zákona o odpadech novelizoval vyhlášku o elektroodpadech, a to vyhláškou č. 178/2013 Sb., kterou upravil bližší podmínky financování nakládání s elektroodpadem ze solárních panelů uvedených na trh do 1. 1. 2013. Tato novela byla schválena dne 24. 6. 2013, platnosti nabyla dne 26. 6. 2013 a účinnou se stala dne 28. 6. 2013, přičemž smlouvy s provozovateli solárních elektráren měly být uzavřeny nejpozději do 30. 6. 2013. Prováděcí právní předpis tedy nabyl účinnosti pouhé dva dny předtím, než měly být uzavřeny smlouvy se všemi provozovateli solárních elektráren. Žalobkyně považovala za nepřijatelné, aby byla sankcionována za textaci smluv, která je údajně rozporná s podzákoným právním předpisem, který nebyl v době uzavření smluv platný ani účinný (absence prováděcího předpisu je ve smlouvách účastníka řízení uzavřených s provozovateli solárních elektráren o zajištění společného plnění povinností provozovatele solární elektrárny výslovně zmiňována), a to navíc pokud smlouva umožňuje, aby byl příspěvek stanoven dle mechanismu, který bude uveden v prováděcím právním předpise, a který je koncipován pouze jako minimální. V této souvislosti poukazovala žalobkyně na smlouvu uzavřenou s Jiřím Gabrielem, kterou vzal za základ svého rozhodnutí prvoinstanční orgán, zatímco žalovaný ve vztahu k této smlouvě dospěl k závěru o absenci materiální stránky správního deliktu. Naproti tomu však žalovaný dospěl ve vztahu ke smlouvě uzavřené se společností KEPÁK k opačnému závěru, a to navzdory tomu, že se jedná o smlouvy obsahově shodné.
9. Žalobkyně dále poukazovala na nesprávný výklad § 37p odst. 2 zákona o odpadech ze strany žalovaného, dle něž je jediné přípustné stanovení příspěvku nikoli na základě skutečné hmotnosti, nýbrž na základě výpočtu určeného vyhláškou o elektroodpadech. Dle žalobkyně tak dochází ke směřování způsobu stanovení příspěvku dle § 37p odst. 2 zákona o odpadech a minimální výše tohoto příspěvků dle vyhlášky o elektroodpadech.
10. Konstatovala, že povinnost stanovená v § 37p odst. 2 zákona o odpadech směřuje explicitně vůči provozovatelům solárních elektráren, nikoli kolektivnímu systému. Následky za nezaplacení příspěvku nese výlučně ten který provozovatel. Okamžik porušení této povinnosti navíc nenastává již uzavřením smlouvy, ale až v době, kdy se takový provozovatel dostane do prodlení s platbou s ohledem na lhůty uvedené v § 37p odst. 2 zákona o odpadech.
11. Žalobkyně zastávala názor, že žalovaný v důsledku nesprávné interpretace § 37p odst. 2 zákona o odpadech a jeho následné aplikace na posuzovaný případ došel k nesprávnému právnímu závěru, že žalobkyně prostřednictvím smlouvy uzavřené se společností KEPÁK porušila povinnost stanovit příspěvek na předání ke zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů ve stanovené minimální výši. Stejně tak byla žalobkyně přesvědčena o tom, že žalovaný dospěl k nesprávnému právnímu závěru o naplnění materiálního znaku přestupku v důsledku jednání žalobkyně, neboť i pokud by žalobkyně připustila, že obsahem smlouvy sjednaným se společností KEPÁK došlo k porušení právních předpisů, faktickým stanovením příspěvku v odlišné výši než vyžadované vyhláškou o elektroodpadech by nemohl být naplněn materiální znak přestupku, neboť shromážděný objem finančních prostředků představuje pouhé „zálohy“, které je nutno ve smyslu § 14b odst. 7 vyhlášky o elektroodpadech vypořádat.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

12. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobkyně namítala nezákonnost a nepřiměřenost výše pokuty. Žalobkyně poukázala na hlediska, která při stanovení výměry ukládané pokuty musí být respektována, a to konkrétně § 67 odst. 2 zákona o odpadech ve znění do 30. 6. 2017, § 112 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a v této souvislosti na § 37 až § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky, jakož i na související judikaturu Nejvyššího správního soudu, přičemž dospěla k závěru, že žalovaný se těmito hledisky vůbec nezabýval, a tedy nedostál požadavkům na přezkoumatelnost uložené pokuty. K argumentaci žalovaného, že je dostačující, když prvoinstanční orgán skutek dostatečně popsal a vyložil, v čem spočívá ohrožení životního prostředí a jaké je toto ohrožení intenzity, žalobkyně poukázala na rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007-68, v němž se podává, že výši pokuty rozhodně nelze odůvodňovat splněním zákonných podmínek skutkové podstaty správního deliktu, neboť toto je pouze základním předpokladem pro vyvození sankční odpovědnosti a uložení sankce, avšak již nevypovídá nic o výši této sankce. Údajně jediné obligatorní hledisko dle § 67 odst. 2 zákona o odpadech nemůže při posuzování výše ukládané pokuty za platnosti a účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky obstát, neboť z přechodných ustanovení plyne, že při stanovení výše sankce má být postupováno podle úpravy pro pachatele nejvýhodnější, v daném případě tedy právě podle zákona o odpovědnosti za přestupky.
13. Žalovaný dle žalobkyně nepřihlédl k osobním a majetkovým poměrům žalobkyně. V této souvislosti žalobkyně poukázala na svůj charakter právnické osoby podle § 37h odst. 1 písm. c) zákona o odpadech, tj. na skutečnost, že je neziskově hospodařícím kolektivním systémem.
14. Závěrem žalobkyně požádala o moderaci výše uložené sankce.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

15. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
16. K námitce vad výroku rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyni byla od počátku zřejmá jak právní kvalifikace skutku, tak i vytýkaný skutek, a to jak pokud jde o to, k jakému porušení zákona principiálně došlo, tak i pokud jde o konkrétní smluvní vztah, jehož obsah neodpovídal právním předpisům. Argumentaci žalobkyně o absenci uvedení místa spáchání označil žalovaný za zjevně absurdní, neboť to, kde byla smlouva uzavřena, nemá jakýkoliv právní význam. Dle žalovaného se jedná o skutečnost irelevantní, a to jak z hlediska naplnění znaků skutkové podstaty, tak z hlediska řádného uplatnění práva na obhajobu.
17. Žalovaný dále zdůraznil, že z výroku napadeného rozhodnutí je zřejmé, že je žalobkyni vytýkáno nesplnění právních povinností, kterého se dopustila uzavřením neodpovídající smlouvy ve smyslu § 37p odst. 2 zákona o odpadech, kterou byla žalobkyně povinna uzavřít do 30. 6. 2013. Počínaje uzavřením této smlouvy tedy žalobkyně nastavila pravidla financování v rozporu s právním předpisem, na čemž nemění nic ani skutečnost, že vlastní financování mělo probíhat až počínaje 1. 1. 2014.
18. K námitce žalobkyně, že koncepce správního deliktu dle § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech neumožňuje její postih za vytýkané protiprávní jednání, žalovaný kontroval, že vytýkané protiprávní jednání spočívající v porušení § 37p odst. 2 zákona o odpadech je pod výše uvedenou skutkovou podstatu podraženo důvodně. Tomuto závěru dle žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

svědčí jak systematický, tak jazykový a teleologický výklad zákona. Povinnostmi „při nakládání“ s daným druhem odpadu se dle žalovaného míní soubor právních povinností, které se vztahují k řádnému a zákonnému nakládání s těmito druhy odpadů, tedy veškeré právní povinnosti, které jsou navázány k vlastnímu nakládání, včetně povinností týkajících se financování nakládání s tímto druhem elektrozařízení.

19. K námitce žalobkyně, že povinnost zajistit dostatečné financování likvidace vyřazených solárních panelů stíhá provozovatele příslušné fotovoltaické elektrárny, tuto skutečnost žalovaný sice připustil, avšak dále konstatoval, že v rámci smluvních vztahů s provozovatelem je rovněž recipročně uložena právní povinnost i subjektu dle § 37h odst. 1 písm. c) zákona o odpadech spočívající ve stanovení právním předpisem dané minimální výše těchto příspěvků, přičemž uvedená právní povinnost je zcela logicky vztažena na subjekt, který proces likvidace zajišťuje. Žalovaný dále poukazoval na to, že obsahem zákonné povinnosti je „stanovení“ příspěvků na likvidaci. Vzhledem k tomu, že se v daném případě jedná o nezákonné stanovení (nastavení) pravidel financování, je na místě vztáhnout porušení právních předpisů k okamžiku uzavření předmětné smlouvy.
20. Co se týče kategorie námitek vad řízení a žalobkyní deklarovaného porušení § 51 odst. 2 a § 53 odst. 6 správního řádu, žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. 62 Ca 42/2007, z nějž plyne závěr, že absence protokolu o dokazování listinou lze považovat za procesní vadu, která ovšem nezpůsobuje nezákonnost řízení. Dále žalovaný odkázal na komentářovou literaturu, dle níž vyrozumění účastníků zjevně postrádá smysl v situaci, kdy má být příslušná listina součástí správního spisu po celou dobu řízení.
21. Ke způsobu, kterým žalobkyně vykládá institut zakotvený v § 36 odst. 3 správního řádu, žalovaný uvedl, že žalobkyně nepřipadně ztotožňuje fázi opatřování podkladů pro řízení s následným procesem hodnocení důkazů. Ve fázi zaslání výzvy k vyjádření dle § 36 odst. 3 správního řádu k žádnému hodnocení důkazů nedochází. K této žalobní námitce žalovaný uzavřel, že ze spisového materiálu je zjevné, že správní orgány v projednávané věci postupovaly plně v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu.
22. Co se týče odmítnutí důkazního návrhu žalobkyně, žalovaný konstatoval, že tento byl odmítnut pro nadbytečnost, což také bylo žalobkyni sděleno. Žalovaný dále vyslovil hypotézu, že bylo evidentním cílem snahy žalobkyně získat další čas a tím oddálit konec řízení, tedy nikoli objasnit relevantní skutečnosti, nýbrž zdržet řízení za účelem dosažení prekluze vytýkaného skutku.
23. K tvrzenému nesprávnému právnímu posouzení věci žalovaný uvedl, že tvrzení žalobkyně o tom, že příspěvky na likvidaci jsou stanoveny formou „vystavení faktury“ a že stanovení financování v uzavřené smlouvě představuje „pouhé zálohy“ je absurdní závěr, který ze zákona nevyplývá. Naopak základním zákonným požadavkem je, aby celková výše příspěvků byla předem závazně stanovena smlouvou. Platební mechanismus v tomto ohledu nemá žádnou souvislost s tím, že žalobkyně nesplnila prvotní a základní povinnost zajistit, aby stanovená celková výše příspěvků vždy odpovídala alespoň minimální výši těchto příspěvků, jak stanoví vyhláška o elektroodpadech. Poukaz žalobkyně na institut průběžného finančního vypořádání v § 14b odst. 7 vyhlášky o elektroodpadech je dle žalovaného zcela nepřipadný.
24. K námitce nezákonnosti a nepřiměřenosti výše pokuty uvedl, že se správní orgány všemi relevantními hledisky pro uložení trestu zabývaly, hodnotily závažnost protiprávního

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

jednání, jakož i popsaly rizika a důsledky. Ve prospěch žalobkyně byly hodnoceny dvě skutečnosti, a to že žalobkyně plně spolupracovala a že nebyla dosud sankcionována. Nadto žalovaný se výši pokuty zabýval i při úvahách o snížení pokuty v důsledku nemožnosti postihnout vytýkaný případ FVE pana Gabriela. Upozornil, že hlediska obsažená v § 67 odst. 3 zákona o odpadech byla zakotvena demonstrativně a správní orgány byly oprávněny reflektovat veškerá relevantní kritéria, což učinily. Uzavřel, že majetkové poměry žalobkyně umožňovaly uloženou pokutu uhradit.

25. V replice ze dne 29. 5. 2018 žalobkyně zopakovala svá tvrzení z podané žaloby. V replikách ze dne 29. 6. 2020 a ze dne 7. 8. 2020 žalobkyně tvrdila, že Česká republika nesprávně provedla transpozici směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU o odpadních elektrických a elektronických zařízeních (OEEZ) a dovolávala se přímého účinku směrnice, když tvrdila, že povinnost nést náklady na sběr, zpracování, využití a odstranění solárních panelů mají výrobci, nikoliv provozovatelé solárních elektráren.

IV. Původní řízení před Městským soudem

26. Rozsudkem ze dne 25. 2. 2022, č. j. 3 A 41/2018-83, Městský soud v Praze zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem zrušení napadeného rozhodnutí byla skutečnost, že žalovaný v rozporu se zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací vycházel pouze ze smlouvy uzavřené mezi žalobkyní a společností KEPÁK, nicméně již nezjišťoval skutečný stav věci, zejména v jaké výši bylo na základě dané smlouvy plněno, respektive zda a v jaké výši žalobkyně vystavila společnosti KEPÁK faktury na daný příspěvek a v jaké výši byl tento příspěvek společností KEPÁK uhrazen. Jelikož z obsahu správního spisu nelze zjistit, v jaké konkrétní výši žalobkyně stanovila společnosti KEPÁK daný příspěvek, respektive dílčí platby tohoto příspěvku, a v jaké výši byla tato dílčí platba uhrazena, je závěr správních orgánů o naplnění skutkové podstaty daného správního deliktu předčasný. K naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 37p zákona o odpadech je třeba postavit najisto konkrétní výši daného příspěvku a skutečnost, zda dosahoval minimální výše stanovené vyhláškou o elektroodpadech.

V. Řízení před Nejvyšším správním soudem

27. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2022, č. j. 9 As 34/2022-21, byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2022, č. j. 3 A 41/2018-83, a věc byla zdejšímu soudu vrácena k dalšímu řízení. V uvedeném rozsudku se Nejvyšší správní soud ztotožnil s námitkou žalovaného, že zdejší soud směřuje povinnost stanovit výši příspěvků v souladu s právními předpisy v dané smlouvě a povinnost následného plnění smlouvy převáděním finančních příspěvků. Nejvyšší správní soud uvedl, že „[Č]ást § 37p odst. 2 zákona o odpadech dopadající na žalobkyni jako osobu podle § 37h odst. 1 písm. c) zákona o odpadech upravuje pouze povinnost stanovit pro provozovatele solárních elektráren příspěvek ke zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů zejména v závislosti na jejich hmotnosti a složení. Jakou formou má toto stanovení proběhnout, zákon o odpadech, vyhláška o elektroodpadech ani důvodová zpráva k zákonu č. 165/2012 Sb. neuvádí. Z užití slova „stanovit“ lze nicméně dospět k závěru, že zákonodárce klade důraz na jednostranné určení či nastavení výše tohoto příspěvku žalobkyní. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem stěžovatele, že k jeho stanovení musí dojít ve smlouvě uzavřené s provozovatelem solární elektrárny, jelikož právě v ní může dojít k přesnému, jednoznačnému a zjitřitelnému určení výše tohoto příspěvku. Následné zajištění financování (do kterého spadá i úhrada daného příspěvku, o které hovořil v napadeném

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

rozsudku městský soud), je dle § 37p odst. 2 věty první zákona o odpadech povinností provozovatele solárních elektráren, a nikoliv žalobkyně“.

28. Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[Z]e znění § 37p odst. 2 zákona o odpadech tedy plyne, že povinností žalobkyně bylo stanovit příspěvky. Právě za její porušení byla potrestána. K tomuto stanovení dojde již v samotné smlouvě s provozovatelem solární elektrárny a již podle ní má být možné poznat, zda je příspěvek stanoven správně či nikoli. Nynější případ je atypický tím, že pro stanovení výše příspěvku jsou ve smlouvě stanoveny dvě alternativy: v čl. 4 odst. 1 alternativa, která se po přijetí novely vyhlášky o elektroodpadech stala nepřipustnou, v čl. 4 odst. 3 naopak alternativa souladná s právním řádem. Jelikož výše minimálního příspěvku byla ke dni 28. 6. 2013 stanovena vyhláškou o elektroodpadech, měla přednost alternativa v čl. 4 odst. 3, a minimální výše příspěvku byla tedy ve smlouvě „stanovena“ podle této vyhlášky. Stěžovatel ovšem uložil žalobkyni pokutu, jelikož se v napadeném rozhodnutí zabýval otázkou, kolik by společnost KEPÁK zaplatila, kdyby byla užita alternativa z čl. 4 odst. 1 smlouvy. Tuto skutečnost však nebyl vůbec oprávněn zkoumat. Povinnost žalobkyně dle § 37p odst. 2 zákona o odpadech, spočívající v samotném stanovení minimální výše finančního příspěvku v souladu se zákonem, byla totiž splněna již přímo smlouvou uzavřenou se společností KEPÁK tím, že v ní jako přednostní byla uvedena alternativa pro stanovení příspěvku v souladu s vyhláškou o elektroodpadech“.
29. Konečně Nejvyšší správní soud shrnul, že „[V] projednávané věci nebylo podstatné, v jaké výši byl finanční příspěvek skutečně uhrazen, nýbrž to, že žalobkyně měla ve smlouvě se společností KEPÁK správně uvedenou jako přednostní alternativu stanovení finančního příspěvku dle vyhlášky o elektroodpadech. Stěžovatel netvrdil a z ničeho nevyplývalo, že by došlo k následné úpravě smlouvy např. ve formě dodatku či k jinému jednání, které by popřelo přednostní použití čl. 4 odst. 3 dané smlouvy. V takovém případě žalobkyně nemohla spáchat správní delikt dle § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech, jelikož splnila své povinnosti při nakládání s odpady uvedené v tomto zákoně, tedy stanovit příspěvek v souladu s prováděcím předpisem. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že rozsudek městského soudu, který žalovanému uložil povinnost provést dokazování ohledně faktické úhrady daného příspěvku, nemůže v řízení o kasační stížnosti obstát“.

VI. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

30. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
31. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobkyně výslovně souhlasila s projednáním věci bez nařízení jednání a žalovaný nevyjádřil s takovým postupem nesouhlas.
26. Soud o podané žalobě uvažil následovně:
27. Vzhledem k závěrům, které učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 7. 2022, č. j. 9 As 34/2022-21, a kterými je zdejší soud v projednávaném případě vázán, dospěl zdejší soud k závěru, že v projednávaném případě žalobkyně nemohla spáchat správní delikt dle § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech, jelikož splnila své povinnosti při nakládání s odpady uvedené v tomto zákoně. Žalobkyně totiž ve smlouvě uzavřené se společností KEPÁK v čl. 4 odst. 3 přednostně stanovila alternativu pro stanovení příspěvku v souladu s vyhláškou o

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

elektroodpadech, přičemž druhá z alternativ upravená v čl. 4 odst. 1 vyhlášky se po přijetí novely vyhlášky o elektroodpadech stala nepřípustnou. K bližšímu odůvodnění soud odkazuje na výše uvedené závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu 21. 7. 2022, č. j. 9 As 34/2022-21.

28. S ohledem na výše uvedené se soud již nezabýval zbývajícími námitkami žalobkyně, neboť by to bylo nadbytečné.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Na základě shora uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (jiný postup s. ř. s. soudu neumožňuje). Protože stejnou nezákonností je zatíženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž tato vada není v řízení u žalovaného odstranitelná, soud v souladu s § 78 odst. 3 zrušil rovněž prvostupňové rozhodnutí. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byla žalobkyně ve věci zcela úspěšná, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit jí náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), ve výši 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za každý ze čtyř úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání nebo návrh ve věci samé – žaloba, replika ze dne 29. 6. 2020 a vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného ze dne 11. 4. 2022) a náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 2 856 Kč. Soud dále dodává, že repliku žalobkyně ze dne 29. 5. 2018 nepočítal jako samostatný úkon právní služby, neboť v tomto podání žalobkyně pouze jinými slovy opakovala tatáž tvrzení jako v podané žalobě. Rovněž doplnění právní argumentace žalobkyně ze dne 7. 8. 2020 nepovažoval soud za úkon právní služby, neboť tímto žalobkyně toliko k replice ze dne 29. 6. 2020 podpůrně odkázala na rozhodnutí civilních soudů. Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, činí 19 456 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou právního zástupce žalobkyně Mgr. Tomáše Sequense, advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. září 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.